

The Holy See

Üzenet a hivatások 38. világnapjára

II. János Pál pápa

2001. május 6. – húsvét 4. vasárnapja

Tisztelendő Püspöktestvéreim, kedves Testvéreim az egész világon!

1. A következő „Hivatások Világnapjára” 2001. május 6-án, tehát néhány hónappal a Nagy Jubileum bezárása után kerül sor, témája pedig: „Az élet mint hivatás”. Ezzel az üzenetemmel olyan témán szeretnék veletek együtt elgondolkodni, amely kétségtelenül fontos szerepet tölt be a keresztény életben.

A „hivatás” szó jól jellemzi Istennek a szeretet szabadságában minden emberhez fűződő viszonyát, „mivel Isten minden egyes ember életét valamely hivatás betöltésére rendelte” (VI. Pál pápa, *Populorum Progressio* 15). A teremtés végén Isten rátekintett az emberre, és látta, hogy „nagyon jó!” (vö. Ter 1,31): „a saját képére és hasonlatosságára” teremtette, dolgos kezeire bízta a világegyetemet, és bensőséges szeretetkapcsolatra hívta meg.

A hivatás az a szó, amely az embert a kinyilatkoztatás gazdagságának megértéséhez segíti, és megmutatja létének igazságát. „Az emberi méltóság lényeges része az Istennel való közösségre szóló meghívás – olvassuk a *Gaudium et spes* zsinati dokumentumban –. Az ember kezdetől fogva párbeszédre hivatott Istennel, ugyanis csak azért létezik, mert Isten szeretetből megteremtette és szeretetből létben tartja, s csak akkor élhet teljesen az igazság szerint, ha önként elismeri ezt a szeretetet és rábízta magát a Teremtőjére” (19). Ez az Istennel folytatott szeretet-párbeszéd alapozza meg azt a lehetőséget, hogy minden egyes ember a saját, ajándékba kapott vonásaiban és jellemzőiben fejlődhessen, és képes legyen mindennapi élete történetének és alapvető kapcsolatainak „értelmet adni”, miközben élete beteljesülése felé igyekszik.

2. Ha az életre mint hivatásra tekintünk, az elősegíti a belső szabadságot, serkenti az egyént arra,

hogy előre tekintsen, és elutasítsa azt a felfogást, miszerint az élet passzív, unalmas és banális. Ily módon az élet értékessé és elfogadott ajándékká lesz, mely „természeténél fogva arra törekszik, hogy ismét ajándékká váljon” (Új hivatásokat egy új Európa számára c. dokumentum 1998. 16b). Az ember akkor bizonyul újjászületettnek a Lélekben (vö. Jn 3,3-5), ha megtanulja, hogy az új parancs útját járja: „szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” (Jn 15,12). Kijelenthetjük, hogy bizonyos értelemben a szeretet Isten fiainak DNS-e. Ez az a „szent hívás, amelyet Isten Krisztus Jézusban az idők kezdete előtt ajándékozott nekünk, mellyel meghívott minket „saját elhatározásából és kegyelméből. Ez most lett nyilvánvalóvá a mi Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak megjelenése által” (2Tim 1,9-10).

Minden hivatás gyökerénél ott van Emmánuel, a „Velünk az Isten”. Ő nyilatkoztatja ki nekünk, hogy nem egyedül kell kialakítanunk az életünket, mert Isten viszontagságaink közepette jelen van. Ő mindegyikünkkel csodálatos, egyedi és megismételhetetlen szeretet-történetet valósít meg, amely egyúttal az emberiséggel és a világegyetemmel is összhangban áll. Ha felfedezzük Istent személyes történelmünkben, és nem érezzük magunkat árvának, hanem tudjuk, hogy van Atyánk, akire teljesen rábízhatjuk magunkat, akkor eljutottunk ahhoz a fordulóponthoz, amely gyökeresen átalakítja a pusztán emberi horizontot, és ráébreszti az embert arra, amit a Gaudium et spes is megállapít: az ember csak akkor találhat teljesen önmagára, ha őszintén elajándékozza magát (vö. 24). A II. Vatikáni Zsinatnak e szavaiban benne rejlik a keresztény egzisztencia és minden hiteles emberi tevékenység titka.

3. Napjainkban azonban az élet e keresztény olvasatának számolnia kell a nyugati kultúra néhány jellegzetes vonásával, amelyekben a mindennapi élet területén Isten gyakorlatilag a peremre szorul. Ezért az „élet újraevangelizációja” érdekében az egész keresztény közösség együttes fellépésére van szükség. Ezen alapvető lelkipásztori feladathoz szükség van azoknak a férfiaknak és nőknek tanúságtételére, akik megmutatják annak az életnek termékenységét, amelynek forrása Isten, ereje a Léleknek való engedelmesség, s mely a Krisztussal és az Egyházzal való egységében találja meg mindennapi fáradozásának igazi értelmét. Fontos, hogy a keresztény közösségben mindenki felfedezze saját, személyes hivatását, és nagylelkűen válaszoljon rá. Minden élet hivatás, és minden hívő arra hivatott, hogy részt vegyen az Egyház építésében. A „hivatások imanapján” viszont figyelmünk sajátos módon a felszentelt szolgák és az olyan keresztények iránti igényre irányul, akik készek az evangéliumi tanácsokra tett fogadalmakkal vállalt megszentelt élet embert próbáló útján követni Krisztust.

Szükség van a szolgálati papságra, amely „a maga részéről különböző helyeken és időkben az Üdvözítő Krisztus szentségi jelenlétének maradandó záloga (Christifideles laici 55), a mely Isten igéjének hirdetése, az Eucharisztia és más szentségek ünneplése által vezeti a keresztény közösségeket az örök élet útján.

Szükség van olyan férfiakra és nőkre, akik tanúságtételük által ébren tartják a megkereszteltekben az evangélium alapértékeit, és felébresztik „Isten népében azt az igényt, hogy Istennek a

Szentlélek által a szívekbe kiárasztott szeretetére életszentséggel válaszoljon, és így magatartásában az a szentségi konszekráció tükröződjön, melyet Isten a keresztségben, a bérálásban és a papszentelésben hoz létre” (Vita consecrata 33).

Bárcsak bőségben élesztene a Szentlélek hivatásokat erre a sajátos konszekrációra, azért, hogy a keresztény népben elősegítsék az evangéliumhoz való mind nagylelkűbb ragaszkodást, és így mindenki számára megkönnyítsék annak megértését, hogy a lét értelme az, hogy láthatóvá tegye Isten szépségét és szentségét.

4. Gondolataimat most arra a sok fiatalra irányítom, akik szomjaznak az értékeket, de gyakran képtelenek rátalálni a hozzájuk vezető útra. Igen, egyedül Krisztus az Út, az Igazság és az Élet. Ezért van szükség arra, hogy segítségünkkel találkozzanak az Úrral, és bensőséges kapcsolatot alakítsanak ki Vele. Jézusnak be kell lépnie a világukba, kezébe kell vennie élettörténetüket és ki kell nyitnia szívüket, hogy az Ő szeretetének útján járva megtanulják egyre jobban megismerni Őt.

E tekintetben arra a fontos szerepre gondolok, amit Isten Népeinek pásztorai töltenek be. Szeretném emlékeztetni őket a II. Vatikáni Zsinat szavaira: „Elsőként tehát a papok szívügye legyen, hogy az ige szolgálatával, valamint a szolgálat lelkületét és a húsvéti örömet sugárzó életük tanúságával a hívek szeme elé állítsák a papság nagyszerűségét és szükséges voltát E célra a leghasznosabb a megfontolt és okos lelkivezetés Az Úr hívó szavát azonban soha nem szabad úgy várni, hogy az valamilyen rendkívüli módon jusson el a leendő pap fülébe. Inkább olyan jelekből kell fölismerni és megítélni, melyekből Isten akarata az okos keresztényeknek a hétköznapi életben mutatkozik meg; e jelekre a papoknak nagyon figyelniük kell” (Presbyterium ordinis 11).

Gondolok továbbá a megszentelt életet élő férfiakra és nőkre, akiknek az a hivatásuk, hogy tanúsítsák: Krisztus az egyetlen reményünk. Csak tőle kapunk erőt arra, hogy életünkben úgy döntsünk, ahogy Ő döntött. Csak Vele együtt tudjuk kielégíteni a világnak az üdvösségre irányuló mélyes inségét. Bárcsak a megszentelt életet élők jelenléte és szolgálata megnyitná a fiatalok szívét és értelmét a remény isteni távlataira, megtanítaná őket alázatra, önzetlen szeretetre és szolgálatra. Bontakozzék ki egyre jobban megszentelt életük egyházi és kulturális jelentősége azokban a sajátos lelkipásztori szolgálatokban, amelyek alkalmasak arra, hogy felkészítsék a fiatal férfiakat és nőket az Úr hívásának meghallására, továbbá arra, hogy e hívásra a lélek szabadságában önzetlenül és bátran válaszoljanak.

5. Most hozzátok fordulok, kedves keresztény Szülők, és arra bátorítalak titeket, hogy álljatok gyermekeitek mellett. Ne hagyjátok magukra őket a kamasz- és az ifjúkor nagy döntéseiben. Segítsétek őket, hogy ne vessék bele magukat a jólét utáni hajszába, és vezessétek el őket a valódi, lelki örömeire. Segítsétek őket, hogy szívükben, amelyet sokszor elfog a jövőtől való félelem, visszhangozzék a hit felszabadító öröme. Ahogy tiszteletreméltó elődöm, Isten Szolgája VI. Pál pápa írta: tanítsátok meg őket arra, hogy „egyszerűen izlelgessék azokat az emberi örömeket,

amelyeket a Teremtő ad életük útján: a lét és az élet fölötti ujjongó örömet, a tiszta és megszentelt szeretet örömét, a természet és a csend fölötti békés örömet, a jól végzett munka néha keserű, de valódi örömét, a kötelességteljesítés fölötti örömet és megelégedettséget, a szolgálat és a testvéri szolidaritás tiszta örömét, az áldozat igényes örömét” (Gaudete in Domino I).

A család életét támogassák a hitoktatók és a keresztény tanárok, akik különösen is arra hivatottak, hogy a fiatalokban kifejlesszék a hivatás iránti érzéket. Az ő feladatuk, hogy az új nemzedéket elvezessék Isten rájuk vonatkozó tervének felismerésére, és hogy felélesszék bennük a készséget, hogy ha Isten szólítja őket, ajándékba adják életüket a kapott küldetésre. Fokozatosan meghozott döntések készítik elő őket a teljes „igen” kimondására, amellyel egész életüket az evangélium szolgálatába állítják. Kedves hitoktatók és tanárok! Ennek érdekében segítsétek a rátok bízott gyermekeket, hogy fölfelé tekintsenek, és győzzék le a kompromisszum állandó kísértését. Tanítsátok meg őket arra, hogy bízzanak abban az Istenben, aki Atya, és aki azzal mutatja meg szeretetének mindent felülmúló nagyságát, hogy mindenkinek személyes feladatot ad abban a nagy küldetésben, amelynek célja, hogy „megújuljon a föld színe”.

6. Az Apostolok Cselekedeteinek könyvében olvassuk, hogy az első keresztények „állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában, a kenyérszegés közösségében és az imádságban” (2,42). Az Isten igéjével való találkozás mindig kedvező alkalom a hivatás számára. A Szentírással való foglalkozás segít megérteni azt a módot és azokat a gesztusokat, amelyekkel Isten kiválaszt, meghív, tanít és szeretetében részesít.

Az Eucharisztia ünneplése és az imádság elvezet arra, hogy jobban megértsük Jézus szavait: „Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába” (Mt 9,37-38; vö. Lk 10,2). Miközben a hivatásokért imádkozunk, megtanuljuk, hogy evangéliumi bölcsességgel szemléljük a világot, az élet igényeit és minden ember üdvösség utáni sóvárgását. Ily módon átéljük Krisztusnak az emberiség iránti szeretetét és együttérzését. A boldogságos Szűzzel együtt pedig ki tudjuk mondani: „Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1,28).

Mindenkit arra hívok, hogy lankadatlan imádsággal kérjük együtt az Urat: sohase hiányozzanak a munkások az Ő aratásából:

*Szent Atyánk, az élet és a szeretet kiapadhatatlan forrása,
aki az élő emberben kinyilatkoztatod dicsőséged ragyogását,
és szívébe helyezed hívásod csíráját,
ne engedd, hogy a mi hanyagságunk miatt megtörténhessen,
hogy valaki nem veszi észre vagy elveszíti ezt az ajándékot,
hanem járjon mindenki teljes önzetlenséggel azon az úton,
amelyen a Te szereteted megvalósul.*

*Úr Jézus, aki Palesztina útjain zarándokolva
kiválasztottad és meghívtad az apostolokat, és azzal bíztad meg őket,
hogy hirdessék az evangéliumot, a híveknek jó pásztorai legyenek,
és ünnepeljék az istentiszteletet,
add, hogy ma se hiányozzon Egyházadból a sok szent pap,
aki mindenkihez elviszi halálod és feltámadásod gyümölcseit.*

*Szentlélek, aki ajándékaid folytonos kiárasztása által
megszenteled az Egyházat,
Áraszd ki a megszentelt életre hivatottak szívébe
az Isten országa iránti bensőséges és szenvedélyes szeretetet,
hogy önzetlen és feltétel nélküli „igen” kimondásával
életüket az evangélium szolgálatába állítsák.*

*Legszentebb Szűz, aki habozás nélkül
átadtad magad a Mindenhatónak,
hogy megvalósíthassa a megváltás tervét,
önts bizalmat a fiatalok szívébe,
hogy mindig legyenek olyan buzgó pásztorok
akik a keresztény népet az élet útján vezetik,
és olyan megszentelt lelkek, akik a tisztaság,
a szegénység és az engedelmesség által tanúskodnak
feltámadott Fiad felszabadító jelenlétéről.
Ámen.*

A Vatikánból, 2000. szeptember 14-én.

II. János Pál pápa